

РЕШЕНИЕ

№ 1935

гр. София, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110200379 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „.....” ООД, ЕИК XXXXXX, чрез управителя Л. О. Й., против Наказателно постановление (НП) № 22-2200383/11.11.2022 г., издадено от И.Д.Директор на Дирекция „Инспекция по труда” - София, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, като се сочи на първо място, че в хода на административнонаказателното производство е нарушена процедурата по връчване на НП, довело до ограничаване правото на защита на санкционираното дружество. На следващо място се излага, че не е налице нарушение на трудовото законодателство, тъй като предписанието на ДИТ е изпълнено, а забавянето е незначително и е свързано с непредвидени обстоятелства. Сочи се, че към момента на съставяне на АУАН - 17.08.2022 г. с платежно нареждане от 13.07.2022 г. е било изплатено трудовото възнаграждение на В.К.К. за месец март 2022, каквото е съдържанието на Предписание от Протокол № ПР2213973/09.06.2022 г. на ДИТ. На следващо

място се излагат подробни аргументи във връзка с приложението на чл. 28 ЗАНН. Отделно от това се поддържа, че санкционната норма на чл. 415 КТ, посочена в наказателното постановление, не отговаря на фактическия състав в конкретния случай, именно защото предписанието е изпълнено, респективно и принудителната мярка е спазена, а законодателят е предвидил наказание, когато изпълнение липсва. Счита се, че административнонаказващият орган превратно е интерпретирал и приложил санкционната законова разпоредба, като е добавил в хипотезиса ѝ допълнителен елемент – срок, който не е предвиден от законодателя.

По изложените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено.

В проведеното по делото съдебно заседание, в което е даден ход на съдебните прения, жалбоподателят, редовно призован, не изпраща процесуален представител. В ангажирана по делото молба адв. Д., процесуален представител на въззивника с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт, поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено изцяло. Претендират се разноси, за което се представя списък, договор за правна защита и съдействие, както и доказателства за заплащане на уговореното адвокатско възнаграждение.

В проведеното по делото съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк.М.Т., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество, процесуалният представител поддържа становище за законосъобразност на атакуваното наказателно постановление и моли същото да бъде потвърдено. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение в производството и се релевира възражение по отношение размера на разноските, претендирани от насрещната страна.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

В периода от 10.05.2022 г. до 09.06.2022 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в офис, находящ се в гр.София, р-н Л.,

Бизнес център „....“, ул. „Филип Кутев“ № ..., стопанисван от „.....“ ООД, ЕИК XXXXXXX, от служители на Дирекция "Инспекция по труда" – София, като проверката завършила на 09.06.2022 г. с издаването на Протокол за извършена проверка изх. № ПР2213973/09.06.2022 г., връчен на същата дата на управителя на дружеството лично и срещу подпис. В т. 3 от горепосочения протокол за извършена проверка било дадено следното предписание – "Работодателят „.....“ ООД да изплати начисленото трудово възнаграждение и обезщетение на основание чл. 224, ал. 1 КТ на В.К.К. за месец март 2022 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ (обн. ДВ бр.26 и 27 от 1986г.). Срокът за изпълнение на това предписание бил до 23.06.2022 г.

В определения в предписанието срок до 23.06.2022 г. „.....“ ООД, ЕИК XXXXXXX не изпълнило предписание № 3, като дължимото трудово възнаграждение на В.К.К. за месец 03.2022 г. не му било изплатено. Това обстоятелство било констатирано при извършена последваща проверка, приключила на 17.08.2022 г. с издаване на Протокол за извършена проверка изх. № ПР2224507/17.08.2022 г., който бил връчен на същата дата на управителя на дружеството Л. Й. лично и срещу подпис.

За констатираното нарушение свидетелят Н. Л. В., на длъжност „инспектор“ при Дирекция „Инспекция по труда“ – София, съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2200383/17.08.2022 г. на „.....“ ООД, ЕИК XXXXXXX, в качеството му на работодател за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на управителя на дружеството и връчен на същия лично и срещу подпис на 17.08.2022 г.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното Наказателно постановление № 22-2200383/11.11.2022 г., издадено от И.Д.Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля Н. Л. В., както и въз основа на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства – протокол № ПР2224507/17.08.2022 г. за извършена проверка от ДИТ - София, протокол №

ПР2213973/09.06.2022 г. за извършена проверка от ДИТ - София, призовки на основание чл. 45, ал. 1 от АПК, заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, заповед № ЧР-1526/03.10.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, заповед № ЧР-1267/09.05.2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, длъжностна характеристика, преводно нареждане за кредитен превод за сумата в размер на 19,99 лева от „.....“ ООД към В.К.К. с основание – допълнително възнаграждение февруари 2022 г.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Н. Л. В., тъй като същите са логични, последователни и съответни на писмените доказателства по делото. От показанията му и от протоколите за извършените проверки се установяват обстоятелствата по осъществените спрямо дружеството-жалбоподател първоначална и последваща проверки по спазване на трудовото законодателство и направените при тях констатации. Съдът извърши внимателна преценка на тези гласни доказателствени средства, като намери, че същите са обективни, логични и поначало непротиворечиви, от тях се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Показанията на свидетеля В. представляват пряк източник на доказателствена информация, доколкото същият като актосъставител е възприел възпроизведените от него в административнонаказателното производство фактически обстоятелства, като съдът се довери на показанията му и ги кредитира изцяло.

Приобщените към доказателствените материали писмени доказателства са относими към случая, като същите спомагат за цялостно и пълно изясняване на обстоятелствата по процесния случай, включително и за проверка на гласните доказателства по делото, и затова съдът постави същите в основата на доказателствените си изводи.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления, районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния

закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Жалбата е подадена в срока на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице – представител на наказаното юридическо лице в срока за обжалване на наказателното постановление, връчено на 22.12.2022 г., след като жалбата е депозирана на 05.01.2023 г., поради което разглеждането ѝ е допустимо. В допълнение и с оглед възраженията, релевирани в жалбата е необходимо да бъде отбелязано, че връчването на атакуваното НП на рецепционист по седалището и управлението на дружеството по никакъв начин не е ограничило правата на санкционираното лице предвид обстоятелството, че последното надлежно и в срок е реализирало правото си на жалба срещу наказателното постановление.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ и съгласно представените заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, заповед № ЧР-1526/03.10.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, заповед № ЧР-1267/09.05.2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, длъжностна характеристика, както и в предвидените в ЗАНН давностни срокове.

АУАН и НП са издадени и при спазване на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като липсва каквато и да е непълнота или противоречие в съдържанието им. Нарушението е подробно и ясно описано, посочена е датата на неговото извършване, кога е установено, от кого е било извършено, ясно е индивидуализиран и служителят, спрямо който е извършено нарушението по чл. 128, т. 2 от КТ, за което е издадено и процесното предписание.

Несъмнено, съставянето на акта за извършеното административно нарушение е основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност на административнонаказващия орган. Чрез съставения акт се сезира оторизираният административнонаказващ орган със съответния

административнонаказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като накърнена разпоредба от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между съдържанието на акта и наказателното постановление. Действително, законодателят е предвидил и възможност да бъдат санирани нередовности в АУАН стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина /последното е относимо единствено досежно физическо лице/.

Реквизитите, които следва да съдържа АУАН, са визирани в разпоредбата на чл. 42 ЗАНН, а в чл. 57, ал. 1 ЗАНН се съдържат изискванията към съдържанието на НП. В конкретиката на настоящия случай настоящият състав на съда намира, че направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете така, че това да е възпрепятствало дружеството - жалбоподател да упражни правото си на възражение, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира, и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Не е накърнено правото на защита на жалбоподателя в проведеното административнонаказателното производство. Настоящият състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените по смисъла на чл. 42, т. 3 от ЗАНН, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и

кои относими норми от действащото законодателство следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство дружеството - жалбоподател е било наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, работодателят по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП.

В тази връзка следва да бъде посочено в случая, че както в атакуваното НП № 22-2200383/11.11.2022 г., така и в АУАН, като място на извършване на нарушението е визирано „предприятието“ на работодателя, поради което съвсем ясно, конкретно и недвусмислено може да се определи мястото на извършване на нарушението, а непосочването на конкретния обект, в който работникът е полагал труд не може да доведе до извод, че на въззивника е нарушено правото на защита.

На следващо място е необходимо да бъде посочено, че следва да се направи разграничение между различните по вид административни нарушения, за които и законодателят е предвидил налагането на наказания на различно правно основание. В случая не е налице хипотезата на чл. 17 ЗАНН, нито по чл. 18 ЗАНН. По смисъла на цитираната последно разпоредба – "когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях". Безспорно е, че в процесния случай в хода на една и съща проверка са установени различни нарушения по чл. 128, т. 2 КТ, като са отправени и отделни задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ с определени срокове на изпълнение. В тази връзка е необходимо да бъде посочено, че неизпълнението на всяко от тях е самостоятелно основание за ангажиране отговорността на дружеството, в качеството му на работодател. Обстоятелството, че се касае за нарушения с един и същи фактически състав, извършени от едно и също лице, е ирелевантно. Фактическата обстановка е описана подробно, съответства на събрания по делото доказателствен материал, като е посочено за неизпълнението на кое предписание точно е наложено и процесното наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в

установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Като работодател търговското дружество участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 от КТ, който регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на визираната правна норма работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове. Неизпълнението на посоченото задължение е скрепено със санкция. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго.

В настоящия казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Доказателства за наличието на документ, удостоверяващ изплащане до пълния размер на начисленото трудово възнаграждение на лицето В.К.К. за месец 03.2022 г., не са представени нито в хода на проверката, нито до приключване на съдебното следствие в настоящото производство, поради което и констатираното нарушение е безспорно доказано. И към момента на извършване на последващата проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 23.06.2022 г., като след тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се смята за довършено. Поради изложените съображения и доводите на въззивника в противоположния аспект, а именно че наказващият орган превратно е интерпретирал законовите разпоредби и е добавил допълнителен

непредвиден от законодателя елемент – срок за изпълнение, не могат да бъдат споделени.

Неподкрепени със съответни доказателства, респективно и неоснователни са възраженията на дружеството – въззивник, че към момента на съставяне на АУАН - 17.08.2022 г. с платежно нареждане от 13.07.2022 г. е било изплатено трудовото възнаграждение на В.К.К. за месец март 2022 г. За доказване на визираното обстоятелство от страна на жалбоподателя е ангажирано по делото преводно нареждане за кредитен превод за сумата в размер на 19,99 лева от „.....“ ООД към В.К.К. с основание – допълнително възнаграждение февруари 2022 г. Видно от посоченото в същото основание, последното касае изплащане до пълния размер на начисленото трудово възнаграждение на В.К.К. за месец февруари 2022 г., за което дружеството – работодател е имало отделно и обективизирано под № 1 предписание по Протокол за извършена проверка № ПР2213973 от 09.06.2022 г. на ДИТ – София, а не процесното такова, поради което и приетото по делото писмено доказателство се явява неотнормимо към въпросите от предмета на доказване.

Даденото предписание е самостоятелен индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК. Не е спорно между страните, че предписанието не е било обжалвано, респективно и като такова е влязло в сила. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание. Безспорно е, че предписанието не е изпълнено в дадения срок. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя.

Спрямо действащата към посочения момент разпоредба и в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание в минимално предвидения от закона за извършеното нарушение, поради което и в тази му част съдът намира, че атакуваното наказателно постановление не следва да бъде ревизирано.

В случая е безспорно установено извършването на нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, тъй като наказаното дружество, в качеството му на работодател, не е изплатило изцяло начисленото за м.03.2022 г. и уговорено

трудова възнаграждение за посочения месец в установения срок съгласно чл. 270, ал. 2 от КТ. Фактическите констатации в АУАН и в НП не са опровергнати от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Работодателят носи тежестта да докаже, че е изпълнил влязлото в сила предписание, в случая - че е изплатил дължимото трудово възнаграждение до пълния му размер, като представи съответните платежни документи - разписка, банкови нареждания, банкови извлечения, разходни ордери и други, удостоверяващи изплащане изцяло на начисленото трудово възнаграждение на посоченото лице за месец 03.2022 г., каквито по делото не бяха представени.

Съгласно разпоредбата на чл. 415в КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ, следва да се отнесе към така наречените "нарушения на просто извършване", "формални нарушения". Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на задължително предписание в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). За да се приложи обаче тази разпоредба нарушението е следвало да бъде отстранено веднага след установяването му, доказателства за което не са събрани в хода на съдебното следствие пред настоящата съдебна инстанция.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по т. дело № 7/2010 г. на ВАС, разпоредбата на чл. 415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 от КТ/, при наличие на предпоставките по този текст. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно"

административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

В случая не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като „маловажен случай“, доколкото по делото не са ангажирани доказателства за изпълнение на даденото предписание след датата на проверката и до съставяне на акта за установяване на административно нарушение, което означава, че законовите предпоставки на чл. 415в, ал. 1 от КТ не са изпълнени.

Предвид посоченото съдът приема, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и правилно, респективно и като такова същото следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на производството претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на разноски се явява основателна. Същата се е представлявала от юрисконсулт, който се е явил в проведеното съдебно заседание, но доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност, съгласно чл. 63д, ал. 4, във вр. с ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определи размер на юрисконсултско възнаграждение от 80,00 (осемдесет) лева за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) № 22-2200383/11.11.2022 г., издадено от ИД Директор на Дирекция „Инспекция по труда” - София, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството - жалбоподател „.....” ООД, ЕИК XXXXXXX е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „.....” ООД, ЕИК XXXXXXX, със седалище и адрес на управление в гр.София, Бизнес център “....“, ул.“Филип Кутев“ № ..., представлявано от Л. О. Й. и Л.Х.Х., да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – София сумата в размер на 80,00 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____